

hoditi.“ Svetli gospod pobere nekaj pestij snega, mahú in ílovíce ter položí dekletcu v srajčico. Še se milostivo nagne k sirotki, še jo oblagosloví njegova dobrodéjna roka, ter on potem izgine izpred njé!

Néma, sterméča si deklica očí máne, kakor da se je prebudila iz sladkega spanja, — in kako lepe sanje so se jej sanjale! — O ne! — Okrog nje je še zdaj gozd in vsa njegova groza; v srajčki derží še, kar je dobila od svetlega gospoda. — Vse je bilo resnica! O, da bi mogla doíti gospoda! Tja je odšel; tam ga je zadnjič vidila! Hitro, hitro za njim! Zamán, — sama samcata je zopet v temnej šumi, zopet sirota, nesrečnejša nego li kedaj poprej; kajti nekaj hipcev je tudi njej sreča sijála. Kar ugleda lepo hižo. Tja gre in poterka premraženimi persti. Star, pobožen mož je v njej sè ženo prebival. Rada sta prijéla dekletce. Ko sirota v gorko, razsvečeno izbo stopi, vidi se oblečeno v krasno sviléno odélo, katero je bleščálo, kakor pomladnja zôra, in obuta je bila v najlepše vézene črevljice. A v naročaji je deržala namesto snega, mahú in ílovíce, mnogo zlata, biserov in dragih kámenov, svetlih, kakor migetajóce zvezdice. Sedàj je bila neizmerno bogata, in kar je še boljše, imela je domovino, kder je ljúbéča skerb neprestano čula nad njó. Stari mož in žena sta se je radovala, kakor se radujeta ded in babica jedíne svoje vnuke. Nikdar nij deklica pozabila svetlega gospoda, ter verhu vse sreče je nje serce ostalo usmiljeno in blago; zato jo je vse ljubilo in čislalo. Mirno je minévalo nje življenje, kakor čist potok beží mej cvetlicami: na siroti je bil blagoslov ljubezni.

Mreža in kožuh.

Bilo je po zimi baš o božiči. Hud mraz je pritiskal, da je drevje pókalo in po cestah sneg ležal na debelo.

Šel je kmetski človek v bližnja mesto, kjer je bilo posla pri sodišči. Na potu sreča cigana, ki je namesto suknje imel na sebi mrežo, s kakoršno se lové ribe. Čudno se zdí kmetskemu človeku, da cigana ne zebe, ko on, zavít v gorák kožuh, po vseh se udih trese od mraza. Stópi bliže ter povpraša cigana: „kako da v tacem mrazu nosiš mrežo namesto suknje? Ali se ti v glavi meša, ka-li?“ — „„Ne meša se mi v glavi,““ odgovorí mu cigan, „„meša se vam, ki si kupujete kožuh, a ipak terpíte mraz. Evo, moja mreža ima sto in sto skožnjic (luknjic); skozi to gre mraz vánjo, a skozi óno zopet iz njé. Pri vas je vse drugače. Ko se mraz zaletí pod vaš kožuh, ne more se verniti, in to je krivo, da vas zebe. Mi cigani smo modri in pametni ljudje.“

Neumni kmet se zamísli v ciganovo modrovanje ter mu ponudi svoj gorki kožuh za mrežo. Zviti cigan je tega jedva čakal ter mu z veseljem podál mrežo, oblékel kmetov kožuh ter odšel svojim potem.

Za nékaj časa vidi kmet, da ga je cigan gerdo preváril. Kliče in gleda na vse strani; ali o ciganu nij duha ni sluha. Bil bi zmerznil, da nij o pravem času prišel v mesto, kjer si je bil prisíljen kupíti nov kožuh.

Vernivši se domóv nij živej duši zinil besedice o tem, kar se mu je pripetilo na poti, in prav je stóril, ker vse bi se bilo smijalo njegovej neumnosti. To bi on bil tudi zaslužil.